

АГАТА КРИСТИ
СЛУЧАЯТ СЪС СЪПРУГАТА
НА СРЕДНА ВЪЗРАСТ

Превод от английски: Ангелина Василева, 1995

chitanka.info

Чуха се четири изсумтявания, после възмутен глас попита защо ли по дяволите, всеки не си гледа работата, трясък от затръшнатата външна врата... и господин Пакингтън излезе, за да хване влака в девет без петнайсет. Госпожа Пакингтън остана сама на масата със закуската. Лицето ѝ беше зачервено, устните — свити, а единствената причина да не заплаче в този миг беше, че в последния момент гневът бе изместил мъката ѝ.

— Няма да търпя повече! — заяви тя. — Няма да търпя повече! — Остана за малко замислена, сетне проплака: — Малка мръсница! Отвратителна хитра лисица! Как е възможно Джордж да е такъв глупак!

Гневът отмина и мъката отново я обзе. В очите ѝ се появиха сълзи и бавно потекоха надолу. Надолу по бузите на една жена на средна възраст.

— Добре, казвам си, че няма да търпя, но всъщност какво мога да направя?

Изведнъж тя се почувства самотна, безпомощна и напълно отчаяна. Бавно вдигна сутрешния вестник и отново прочете обявата на първа страница.

Щастлив ли сте?

Ако не сте, обърнете се към господин Паркър Пайн...

— Абсурд — възкликна госпожа Пакингтън. — Пълен абсурд! — Но след като поразмисли, продължи: — Макар че бих могла да проверя...

Това обяснява защо в единадесет часа госпожа Пакингтън бе въведена в кабинета на господин Паркър Пайн. Чувстваше се малко нервна.

Беше ѝ неловко по някакъв начин видът на господин Паркър Пайн ѝ поддейства успокояващо. Беше едър, да не кажем дебел мъж. Главата му бе с величествени размери и бе започнала да олисява. Носеше очила с големи диоптри, зад които проблясваха малките му очички.

— Моля, седнете — покани я господин Пайн. — Идвате по повод на моята обява, нали? — допълни той, за да ѝ помогне.

— Да — отвърна госпожа Пакингтън и замълча.

— И не сте щастлива. — Господин Паркър Пайн говореше с бодър и предразполагащ глас. — Малко хора са щастливи. Настина ще се учудите, когато разберете колко малко хора са щастливи.

— Така ли? — За госпожа Пакингтън нямаше особено значение дали другите хора са щастливи или не.

— Разбирам, че това не ви интересува — продължи господин Паркър Пайн. — Но за мен този факт е много интересен. Виждате ли, в продължение на тридесет и пет години работата ми беше да събирам статистически данни в една държавна служба. Сега съм пенсионер и реших, че бих могъл да използвам натрупания опит по нов начин. Всичко е много просто. Нещастията може да се класифицира в пет основни групи. Не повече, уверявам ви! Щом веднъж установите причината за заболяването, лесно ще намерите и лекарство за него. Аз съм нещо като лекар. Най-напред лекарят поставя диагноза въз основа на страданието на пациента, след което препоръчва подходящо лечение. Има случаи, които не се лекуват. Ако е така, аз откровено заявявам, че не мога да направя нищо. Но ви уверявам, госпожа Пакингтън, че ако се заема с даден случай, излекуването е практически гарантирано.

„Възможно ли е? Или ми разправя втели-некипели? Може ли да му се вярва?“ — запита се госпожа Пакингтън, вперила в него поглед, изпълнен с надежда.

— Да снемем ли диагнозата на вашия случай? — попита я Паркър Пайн с усмивка. Облегна се назад на стола и допря пръстите на ръцете си. — Проблемът ви е свързан със съпруга ви. Имали сте, общо взето, щастлив съпружески живот. Според мен, той преуспява в бизнеса си. Струва ми се също, че в случая има замесена жена. Може би млада дама от кантората на съпруга ви.

— Една машинописка — поясни госпожа Пакингтън. — Отвратителна, нацапотена малка мръсница! С ярко червило, копринени чорапи и накъдрена коса! — Думите ѝ сякаш сами излетяха от устата ѝ.

Господин Пайн успокояващо каза:

— Без съмнение, съпругът ви твърди, че в това няма нищо лошо.

— Точно така казва!

— И защo тогава той да не се порадва на едно невинно приятелство с младата дама и да не внесе малко светлина и удоволствие в нейния сив живот? Бедното момиче няма почти никакви забавления... Вероятно той така ви обяснява отношението си към нея.

Госпожа Пакингтън енергично закима.

— Глупости! Пълни глупости! Той я разхожда по реката! Аз също обичам да се разхождам по реката, но от пет или шест години твърди, че това пречело на голфа му. Но заради *нея* се отказа от голфа!... Аз обичам да ходя на театър. Джордж винаги казва, че е много уморен, за да излизаме вечер. А сега нея я води на танци. Представяте ли си, *на танци!* И се прибира в три часа сутринта... А аз... аз...

— И съпругът ви, несъмнено, се оплаква, че всички жени са ревниви, страхотно ревниви, дори когато няма никаква причина за каквато и да било ревност?

Госпожа Пакингтън отново кимна.

— Точно така. А вие откъде го знаете? — попита остро тя.

— От статистиките — отвърна простичко господин Паркър Пайн.

— Чувствам се нещастна — изплака госпожа Пакингтън. — Винаги съм била добра съпруга на Джордж. В първите години от брака ни се съсипвах от работа. Помогнах му да си стъпи на краката. Никога не съм поглеждала друг мъж. Дрехите му са винаги закърпени и изгладени, готвя му хубаво, в къщата има ред. Водя домакинството икономично. Но сега, когато и ние най-сетне подредихме живота си и можем да му се радваме, когато бих могла да правя и да имам всичко онова, за което съм си мечтала... ето какво ми се случи! — Тя преглътна с усилие.

Господин Паркър Пайн се замисли.

— Уверявам ви, че разбирам прекрасно вашия случай.

— И... и ще можете ли да направите нещо? — попита почти шепнешком тя.

— Разбира се, уважаема госпожо. Има лек. Разбира се, че има лек за вашия случай!

— Какъв е той? — попита нетърпеливо тя, а очите ѝ се разшириха.

— Ще се оставите в ръцете ми — продължи спокойно и уверено домакинът — и ще платите такса двеста гвинеи.

— Двеста гвинеи!

— Точно толкова. Вие можете да си позволите тази цена, госпожо Пакингтън. Бихте платили такава сума, за да си направите операция. Щастието е точно толкова важно за човека, колкото и неговото здраве.

— Предполагам, че ще трябва да платя накрая?

— Тъкмо обратното — каза господин Паркър Пайн. — Ще ми платите предварително.

— Боя се, че не виждам как... — госпожа Пакингтън стана от стола.

— Как ще купите нещо, без да сте го видели предварително? — довърши вместо нея с развеселен глас той. — Може би наистина имате право. Парите са много, за да се рискува. Разбирате ли, просто ще трябва да ми се доверите. Ще трябва да платите и да направите опит. Моите условия са такива.

— Двеста гвинеи!

— Точно толкова. Двеста гвинеи. Това са много пари. Довиждане, госпожо Пакингтън. Съобщете ми, ако промените решението си. — Той стисна ръката ѝ, като продължаваше да се усмихва радушно.

Когато тя си тръгна той натисна звънеца на бюрото си. Появи се млада жена с очила и мрачно изражение.

— Открийте нова папка, госпожице Лемън. И кажете на Клод, че по всяка вероятност ще го повикам в скоро време.

— Нов клиент ли има?

— Нова клиентка. За сега се разколеба, но ще се върне отново. Може би още днес към четири часа. Открийте ѝ папка.

— Вариант А?

— Вариант А, разбира се. Много интересно, всеки човек си мисли, че неговият случай е единствен по рода си... И предупредете Клод. Кажете му да не бъде прекалено екстравагантен. Никакъв одекolon и да се подстриже късо.

В четири и четвърт госпожа Пакингтън влезе отново в кабинета на господин Паркър Пайн. Извади чекова книжка написа чек и му го подаде. Разбира се получи разписка.

— А сега какво? — взря се дамата с надежда в господин Паркър Пайн.

— Ами сега — усмихна ѝ се той, — сега вие ще си отидете у дома. Утре сутрин с първата поща ще получите инструкциите, които ще се радвам да изпълните.

Госпожа Пакингтън се прибра вкъщи, изпълнена с приятно очакване. Господин Пакингтън се върна с намерение да се отбранява, готов да отстоява позицията си, ако се повтори сутрешната сцена. Но с облекчение установи, че съпругата му не беше в настроение да воюва. Стори му се необичайно замислена.

Джордж слушаше радио и се питаше дали онова мило дете Нанси ще му позволи да ѝ подари кожено палто. Тя бе горда и той добре го знаеше. Не би желал да я обиди. Но тя се оплакваше от студа... Палтенцето ѝ от туид изглеждаше евтино и не можеше да я предпази от студа. Да, но той би могъл да направи така, че тя да няма нищо против...

Помисли си, че двамата с Нанси трябва отново да излязат някоя вечер. Доставяше му удоволствие да води момичето в скъпи ресторанти. Тя беше необичайно хубава... И го харесваше. Уверяваше го, че изобщо не ѝ изглежда стар...

Джордж вдигна очи и улови погледа на жена си. Изведнъж се почувства виновен и това го подразни. „Боже, каква тесногръда и подозрителна жена е станала Мария! Завижда ми дори за късчето щастие...“ — каза си той.

Спря радиото и си легна.

Две от писмата, които госпожа Пакингтън получи на следващата сутрин не бе очаквала. Едното беше бланка потвърждаваща записано на нейно име посещение при известна козметичка. Второто беше за запазен час при моден шивач. Третото писмо беше от господин Паркър Пайн, който молеше за честта да я придружи на обяд в хотел „Риц“ същия ден.

Господин Пакингтън спомена между другото, че може би няма да се прибере за вечеря, тъй като щял да се види с някакъв човек по работа. Съпругата му само кимна разсеяно и той излезе, поздравявайки се с успешното избягване на бурята.

Козметичката беше изумена. Какво занемаряване! „Защо така, мадам?“ Още преди години е трябвало да започне да полага грижи за лицето си. Но за щастие и сега не било фатално късно, увери тя госпожа Пакингтън.

Върху лицето ѝ бяха приложени редица процедури. Стискаха го, мачкаха го, почистиха го на водна баня. След това положиха специална маска. Намазаха го с крем. Напудриха го. И след няколко последни майсторски щрихи ѝ подадоха огледало. „Мисля, че сега *наистина* изглеждам подмладена“ — каза си тя.

Посещението при модния шивач беше не по-малко вълнуващо. Госпожа Пакингтън си тръгна оттам с чувството, че е елегантна и модна, в крак с времето.

В един и половина тя се яви на уречената среща в „Риц“. Там вече я очакваше господин Паркър Пайн, безупречно облечен и излъчващ спокойствие и увереност.

— Очарователна сте — заяви той, като я огледа с поглед на познавач. — Позволих си да поръчам за вас коктейл „Уайт лейди“.

Госпожа Пакингтън, не бе свикнала да пие коктейли, но не отказа пиетието. Докато отпиваше от възбуждащата течност, тя слушаше своя доброжелателен наставник.

— Госпожо Пакингтън — започна господин Паркър Пайн, — трябва да стреснем вашия съпруг. Разбирате ли, вие трябва да го стреснете! За да ви помогна, ще ви запозная с един мой млад приятел. Днес ще обядвате с него.

В този момент се появи един млад мъж, който вървеше през салона и се оглеждаше. Съзря господин Паркър Пайн и се запъти грациозно към тяхната маса.

— Господин Клод Лътъръл, госпожа Пакингтън — представи ги един на друг господин Паркър Пайн.

Господин Клод Лътъръл изглеждаше около тридесетгодишен. Беше елегантен, непринуден, безупречно облечен и изключително красив.

— Очарован съм да се запозная с вас — промълви той.

Три минути по-късно госпожа Пакингтън седеше срещу своя нов покровител на маса за двама.

Отначало тя се стесняваше, но господин Лътъръл скоро я накара да се отпусне. Познаваше добре Париж и бе прекарал доста време на

Ривиерата. Попита дали госпожа Пакингтън обича да танцува. Тя отвърна, че обича, но напоследък ѝ се случва рядко, тъй като господин Пакингтън не желае да излизат вечер.

— Но той не може да е толкова жесток, че да ви държи затворена вкъщи! — Клод Лътъръл се усмихна и разкри ред блестящи бели зъби. — Жените днес не понасят мъжката ревност.

Госпожа Пакингтън едва не каза, че в случая не става въпрос за ревност. Думите замряха на устата ѝ. Все пак не беше лошо той да остане с такова впечатление.

Клод Лътъръл ѝ разказа с въодушевление за нощните клубове. Решиха на следващата вечер двамата да посетят известното заведение „По-малкият архангел“.

Госпожа Пакингтън беше малко притеснена как да съобщи на съпруга си. „На Джордж навярно ще му се стори необичайно и много смешно“ — помисли си тя. Но се оказа, че притесненията ѝ са били напразни. На закуска тя беше много нервна и не посмя да му каже, а в два часа следобед ѝ съобщи по телефона, че господин Пакингтън ще вечеря в града.

Вечерта се оказа много приятна. В моминските си години госпожа Пакингтън бе добра танцьорка и бързо усвои модерните стъпки под умелото ръководство на Клод Лътъръл. Той ѝ направи комплимент за роклята и прическата ѝ. (Същия ден ѝ бяха запазили час при моден фризьор.) На сбогуване той целуна ръката ѝ по особено вълнуващ начин. Госпожа Пакингтън не бе прекарвала толкова приятна вечер от години.

Последваха десет зашеметяващи дни. Тя обядваше и вечеряше в скъпи ресторанти, ходеше на следобедни чайове и се носеше в ритъма на тангото и съвременните танци. Вече знаеше всичко за тъжното детство на Клод. Беше изслушала историята за жестоките обстоятелства, при които се разорил баща му. Разбра за трагичната любов на Клод и огорчението му от жените.

На единадесетата вечер отидоха да танцуват в „Червения адмирал“. Госпожа Пакингтън съзря своята половинка, преди той да я забележи. Джордж беше с младата дама от кантората му. Двете двойки се оказаха заедно на дансинга.

— Здравей, Джордж — поздрави го весело тя, когато въртележката на танца доближи орбитите им.

Стана ѝ забавно как лицето на съпруга ѝ доби първо червен, а после направо морав цвят от изненада. Усети, че удивлението му бе примесено с чувство за вина.

Почувства се господарка на положението и от това ѝ стана още по-забавно. Бедничкият застаряващ Джордж! Дебел, плешив и как тромаво подскача! Той танцуваше в стил от преди двадесет години! Май страшно му се иска да бъде млад... А горкото момиче, което танцува с него, се преструва, че го харесва. На лицето ѝ, положено на рамото му, бе изписан израз на отегчение, но той не можеше да го види.

„Аз съм в много по-завидно положение“ — каза си със задоволство госпожа Пакингтън. Тя вдигна поглед към съвършения Клод, който тактично мълчеше. Разбираше я прекрасно. Изобщо не се подразни, както би реагирал един съпруг след дълъг брачен живот.

Отново го погледна. Очите им се срещнаха. Клод се усмихна. Красивите му тъмни очи, толкова меланхолични и романтични, се взираха нежно в нейните.

— Ще танцуваме ли? — прошепна той.

И те продължиха да танцуват. Беше невероятно хубаво!

Усещаше, че Джордж ги следи с поглед. Идеята беше точно такава, да накара Джордж да я ревнува, припомни си тя. Но сега ѝ се стори, че е било толкова отдавна! Вече не желаше Джордж да я ревнува. Това щеше да го разстрои... Защо да се разстройва горкият човек? Всички наоколо са толкова щастливи...

Господин Пакингтън се прибра вкъщи цял час преди госпожа Пакингтън най-после да се завърне. Изглеждаше объркан и несигурен.

— Хъм — започна той, — значи, се прибра.

Госпожа Пакингтън захвърли вечерното наметало, за което този предобед бе дала четиридесет гвинеи.

— Да — усмихна се тя, — прибрах се.

Джордж се прокашля.

— Ъ-ъ-ъ... срещнахме се малко странно.

— Така ли?

— Аз... хъм... реших да направя една добрина и да изведа някъде това момиче. Тя има много проблеми вкъщи. Мислех си, ще направя една добрина... нали разбираш?

Госпожа Пакингтън кимна. Бедничкият стар Джордж! Как сковано подскачаше, как се горещеше и колко беше доволен от себе си...

— Кой беше онзи мъж с теб? Не го познавам, нали?

— Казва се Лътъръл. Клод Лътъръл.

— Ти откъде го познаваш?

— О, мисля, че някой ни запозна... — отвърна уклончиво госпожа Пакингтън.

— Доста ексцентрично е да ходиш на танци на твоята възраст. Не бива да се излагаш, скъпа.

Госпожа Пакингтън се усмихна. Беше настроена прекалено добре към целия свят, за да отговори на съпруга си така както заслужава.

— Промяната е хубаво нещо — каза мило тя.

— Знаеш ли, трябва да внимаваш. Тези платени партньори за танци са плъзнали навсякъде. Жените на средна възраст понякога стават за смях. Само те предупреждавам, скъпа. Не бих искал да направиш нещо неразумно.

— Намирам, че танците ми влияят добре — заяви госпожа Пакингтън.

— Хъм, да...

— Надявам се, че и ти си на същото мнение — продължи учтиво тя. — Най-важното е човек да се чувства щастлив, нали така? Спомням си, че ми го каза една сутрин преди десетина дни.

Съпругът ѝ я погледна остро, но в изражението на лицето ѝ нямаше и следа от сарказъм. Тя се прозя.

— Трябва да си лягам. Между другото, Джордж, напоследък съм станала доста разточителна. Ще получим няколко ужасно големи сметки. Но ти нямаш нищо против, нали?

— Сметки? — Господин Пакингтън не можеше да повярва на ушите си.

— Ами да. Сметки за дрехи. За масаж. От фризьора ми. Много екстравагантно от моя страна, но знам, че ти няма да имаш нищо против.

Тя тръгна по стълбата към спалнята. Господин Пакингтън остана с отворена уста. Мария се държа учудващо мило и не спомена нищо за срещата им тази вечер. Сякаш изобщо не я интересува. Странното бе,

че изведнъж я е завладяла страстта да харчи пари. Мария — този образец на икономичността...

Жени! Джордж Пакингтън поклати глава. Братята на момичето напоследък започнаха да му искат пари. Е, той няма нищо против да им помогне малко. Но, дявол да го вземе, нещата не вървяха както трябва.

Господин Пакингтън въздъхна и на свой ред се отправи бавно по стълбите нагоре.

Понякога думите не предизвикват желаня ефект в момента на изричането им, но по-късно човек си спомня за тях. Едва на следващата сутрин някои от нещата, които господин Пакингтън каза, изникнаха в съзнанието на съпругата му.

Платени партньори за танци... жени на средна възраст... страхотно излагане...

Госпожа Пакингтън беше смела жена. Разгледа фактите такива, каквито са. Жиголо! Беше чела за тях във вестниците. Разбира се, знаеше и за щуротиите на жените на средна възраст.

Клод жиголо ли бе? Предполагаше, че е точно такъв. Но на жиголото обикновено се плаща, а досега Клод уреждаше сметките им. Да, но в действителност парите даваше господин Паркър Пайн, а не Клод, и то от нейните собствени двеста гвинеи.

Нима е изкуфяла глупачка на средна възраст? Дали Клод Лътъръл не ѝ се присмива зад гърба ѝ? При тази мисъл лицето ѝ пламна.

Е, и какво от това? Клод е жиголо, а тя изкуфяла глупачка на средна възраст. Навярно трябва да му направи някакъв подарък. Златна табакера, или нещо подобно...

Неочакван импулс я накара да отиде до магазина „Аспрей“. Избра табакера и я плати. Щеше да се срещне с Клод в „Кларидж“ за обяд.

Вече пиеха кафето, когато тя извади табакерата от чантата си.

— Един малък подарък — промърмори тя.

Той вдигна поглед и учудено сбърчи чело.

— За мен ли е?

— Да. Аз... аз се надявам, че ще ви хареса!

Ръката му покри табакерата и той ядно я плъзна по масата обратно към нея.

— Защо ми я давате? Няма да я приема! Вземете си я обратно! — ядоса се той. Черните му очи изпускаха гневни искри.

— Извинете ме — смути се тя и прибра табакерата в чантата си.

През този ден те се държаха доста сковано.

На следващата сутрин той ѝ се обади по телефона.

— Трябва да ви видя. Мога ли да ви посетя днес следобед?

Тя му отвърна, че ще го чака в три.

Когато пристигна изглеждаше много блед и напрегнат. Поздравиха се. Притеснението им беше още по-явно.

Внезапно той скочи и се изправи пред нея.

— Какво си мислите, че съм аз? Дойдох, за да ви задам този въпрос. Ние с вас сме приятели, нали? Да, приятели... Но все пак, вие си мислите, че аз съм... аз съм жиголо. Мъж, когото жените издържат. Платен партньор за танци. Това си мислите за мен, нали?

— Не, не!

Той не чу протестите ѝ. Беше съвсем пребледнял.

— Точно така си мислите! Е, добре, истина е! Дойдох, за да ви го кажа. Това е истината! Наредиха ми да ви водя по ресторанти, да ви забавлявам, да ви любя, да ви накарам да забравите съпруга си. Такава е моята работа. Отвратително, нали?

— Защо ми го казвате? — попита го тя.

— Защото приключих с това. Не мога да продължавам повече. Не и с вас. Вие сте различна. Вие сте жена, на която мога да вярвам, да ѝ се доверя, да я обожавам. Сега сигурно си мислите, че тези думи са също част от играта. — Той се приближи към нея. — Ще ви докажа, че не е така! Ще се махна. Ще го направя заради вас. Ще стана истински мъж! Вече няма да бъда такъв долен тип, какъвто бях досега.

Той внезапно я взе в прегръдките си. Устните му се впиха в нейните. Сетне я пусна и се отдръпна от нея.

— Сбогом... Бях негодник. Но кълна ви се, ще се променя. Помните ли, веднъж ми казахте, че обичате да четете колонката за лични обявления? Всяка година на днешния ден ще намирате там съобщение от мен, че ви помня и че се справям добре. Така ще разберете какво означавате за мен. И още нещо. Аз не взех вашия подарък, но искам вие да приемете моя. — Той свали от пръста си скромен златен пръстен с гравирани име и година на него. — Беше на майка ми... Искам вие да го носите. Сбогом!

Джордж Пакингтън се прибра рано. Намери жена си загледана с невиждащ поглед в камината. Поздрави го любезно, но разсеяно.

— Виж какво, Мария — започна неочаквано той. — Момичето ли е причината?

— Да, скъпи?

— Аз... аз не съм искал да те разстройвам. Що се отнася до нея... между нас няма нищо.

— Знам. Реагирах глупаво. Можеш да се виждаш с нея, щом това те прави щастлив.

Думите ѝ би трябвало да го зарадват, но колкото и да е странно, те го подразниха. Какво удоволствие е за един мъж да излезе с момиче, когато собствената му съпруга го подтиква? По дяволите, не е почтено! Усещането, че живееш като бонвиван, че си силен мъж, който си играе с огъня се изпарява. Джордж Пакингтън изведнъж се почувства уморен и се спи, че и джоба му бе доста отънял. Това момиче се оказа голяма хитруша.

— Ако искаш можем да заминем за малко накъде, Мария? — предложи смирено той.

— О, няма значение. Тук ми е добре.

— Но аз искам да те заведа някъде. Можем да отидем на Ривиерата!

Госпожа Пакингтън му се усмихна разсеяно.

Бедничкият застаряващ Джордж! Тя си го обичаше. Беше толкова трогателен. Той нямаше вълнуващи изживявания скрити дълбоко в душата му, както бе при нея. Тя му се усмихна, този път по-нежно.

— Всъщност, ще е чудесно да отидем там, скъпи! — съгласи се тя.

Господин Паркър Пайн разговаряше с госпожица Лемън.

— Какви са разходите за забавленията?

— Сто и две лири, четиринайсет шилинга и шест пенса — отвърна госпожица Лемън.

Вратата се отвори и в кабинета влезе Клод Лътъръл с мрачен вид.

— Добро утро, Клод — поздрави господин Паркър Пайн. — Добре ли приключи всичко?

— Предполагам, че да.

— А пръстенът? Между другото, какво име гравираха на него?

— Матилда — отговори печално Клод. — 1899 година.

— Отлично! А текстът на обявата?

— Sprawяам се добре. Не съм ви забравил. Клод.

— Моля, запишете си го госпожице Лемън. За колонката „Лични обявления“. Трети ноември. Да видим разходите. Възлизат на сто и две лири, четиринайсет шилинга и шест пенса. И като включим сумата за обявата, според мен десет години ще са достатъчни, ни остава печалба от деветдесет и две лири, два шилинга и четири пенса. Не е зле. Съвсем не е зле.

Госпожица Лемън излезе.

— Виж какво — избухна Клод, — никак не ми харесва! Тази игра е мръсна!

— Скъпо мое момче!

— Мръсна игра! Тази жена е почтена и добра. Наговорих ѝ всички онези лъжи, напълних ѝ главата със съзлививи глупости... По дяволите, направо ми се повръща!

Господин Паркър Пайн нагласи очилата си и се взря в Клод сякаш той бе рядък екземпляр, предизвикващ научен интерес.

— Боже мили! — отбеляза сухо той. — Не си спомням досега съвестта ти да те е тревожила в твоята... хъм, забележителна кариера. Аферите ти на Ривиерата бяха доста безскрупулни. Особено когато се захвана с госпожа Хати Уест, съпругата на Краля на краставиците от Калифорния. Тогава прояви забележителен търговски инстинкт и постъпи доста коравосърдечно.

— Така беше, но сега започвам да възприемам нещата по друг начин — продължи да негодува Клод. — Не, тази игра не е почтена!

Господин Паркър Пайн започна да му говори като директор на училище, който поучава своя любим ученик.

— Драги Клод, ти извърши едно достойно дело! Даде на една нещастница нещо, от което има нужда всяка жена — любовен романс. Страстта разкъсва жената и я прави нещастна, докато романсът може да го поръсиш с лавандула и да го прибереш в скрина и да си поглеждаш от време на време през идните години. Познавам човешката природа, момчето ми, и мога да те уверя, че тази жена ще черпи сили от този романс в продължение на години. — Той се изкашля. — Ние изпълнихме задължението си към госпожа Пакингтън много добре.

— Въпреки това — промърмори Клод, — на мен не ми е приятно! — Той излезе от стаята.

Господин Паркър Пайн извади нова папка от чекмеджето. Написа върху нея следното: „Интересни терзания на съвестта в закоравял платен партньор за танци. Внимание: Да се проследи развитието на случая.“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.